

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w P. (...) Ośrodek (...) w L. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w L. w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Sadowska

Protokolant: st. prot. sęd. Karolina Mitrus

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r. w L. (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B. (1)

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 59.500,00 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności od dnia 30 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.
3. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.231,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Sadowska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 02.10.2015 r. powód P. B. (1) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanej J. S. na rzecz powoda kwoty 146.748,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty i o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W przypadku wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 146.748,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty i o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W dniu 3 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w P. (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powoda całą należność dochodzoną pozwem.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 9 grudnia 2015 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zajmuje się prowadzeniem gospodarstwa rolnego o profilu warzywniczym. Brat powoda P. B. (2) w ramach prowadzonej grupy (...) GRUPA (...) SP. Z O.O., której członkiem jest powód oraz żona P. B. (2) A. B. (1), współpracował m.in. z pozwaną J. S.. Pozwana poszukiwała producentów cebuli, związana była m.in. umową kontraktacji z wujem powoda W. G. oraz była zainteresowana również tym, aby powód produkował dla niej cebulę.

W dniu 15 marca 2011 r. strony nawiązały współpracę, w ramach której powód miał wyprodukować dla pozwanej cebulę o wielkości - kaliber 30/50 i +50. Współpraca stron opierała się na ustnych ustaleniach, które odpowiadały treści umowy zawartej przez pozwaną z W. G. w zakresie ceny, terminu zapłaty oraz kosztów transportu. Powód, na prośbę pozwanej, zgodził się nie zawierać pisemnej umowy, gdyż pozwana, jako producent musiała się wykazać określoną powierzchnią samodzielnie prowadzonej uprawy. W tym celu strony zawarły również ustną umowę dzierżawy gruntu ornego o łącznej powierzchni 15,35 ha, zgodnie z którą czynsz dzierżawny wynosił 1.000 zł/ha i był płatny od września do grudnia każdego roku dzierżawy. Pozwana dzięki temu mogła się wykazać dodatkową powierzchnią ziemi, na której była prowadzona uprawa produktów rolnych.

W ramach umowy dotyczącej produkcji cebuli pozwana zobowiązała się dostarczyć powodowi środki do uprawy cebuli – nasiona i środki ochrony roślin. Cebula miała być uprawiana na gruncie należącym do powoda za pomocą maszyn, którymi dysponował. Pozwana dostarczyła powodowi siewnik, aby przyspieszyć wysiewy. Powód miał produkować, wykopywać i składować cebulę na polu, natomiast do obowiązków pozwanej należał załadunek i transport towaru. Pozwana miała płacić w terminie 30 dni od dnia dostarczenia towaru ustaloną cenę, tj. 0,35 zł netto od kilograma cebuli odpowiedniej wielkości. Poza tym strony ustaliły, że pozwana będzie ponosiła koszty transportu wyprodukowanej na polu powoda cebuli.

Powód przeznaczył 25 ha swojego pola na uprawę cebuli dla pozwanej. P. zasiał nasionami dostarczonymi przez pozwaną oraz stosował zakupione przez nią środki ochrony roślin. Pozwana przyjeżdżała do gospodarstwa powoda wraz ze swoim partnerem J. G. i nadzorowała rodzaj środków ochrony roślin, które powód miał zastosować.

Pozwana od (...) Grupa (...) sp. z o.o. dokonała zakupu środków ochrony roślin: saletry amonowej w ilości 47,5 ton za cenę w wysokości 57.456,00 zł na podstawie faktury VAT nr (...), siarczanu potasu w ilości 48 ton za cenę 96.163,20 zł na podstawie faktury VAT nr (...) i kizerytu w ilości 25 ton za cenę 33.825,00 zł na podstawie faktury VAT nr (...). Wyższe wymienione środki zostały przeznaczone na uprawę prowadzoną m.in. na polach powoda i jego brata P. B. (2). Saletra zakupiona przez pozwaną została wysiana w dawce 0,45 t/ha na 106 ha, w tym na 25 ha pola należącego do powoda.

Pozwana nie zorganizowała transportu cebuli z pola powoda. Powód, za zgodą pozwanej, skorzystał z usług (...), który dostarczał pozwanej cebulę. Koszt jednego transportu wynosił 500 zł. Początkowo koszty transportu pokrywał powód, a następnie, gdy nie był w stanie ponieść tych kosztów z własnych środków, za koszty transportu płaciła pozwana. W konsekwencji za trzynaście kursów w kwotach po 500 zł, zapłacił powód, a za dziewięć kursów pozwana. Łącznie powód w okresie od 18 października 2011 r. do początku listopada 2011 r. dostarczył pozwanej 419,280 kg cebuli.

Powód mógł być obecny przy rozładunku cebuli, jednak nie uczestniczył przy ani jednej dostawie. Cebulę przyjmowali pracownicy pozwanej I. M. (1), A. B. (2) i D. R.. Pracownicy, gdy przyjmowali cebulę, dokonywali ważenia całości dostarczonego towaru, zapisywali w zeszycie dane odnośnie dostawcy i przyjętej cebuli oraz informacje odnośnie zanieczyszczeń znajdujących się w cebuli i ich wadze. Poza tym cebula była kalibrowana, a w zeszycie zamieszczana była informacja odnośnie wagi cebuli spełniającej wymogi. Cebula poniżej wymaganych 30 milimetrów była odrzucana razem ze śmieciami. Na powyższą okoliczność były również sporządzane protokoły. Cebula od powoda była zanieczyszczona, znajdowało się w niej dużo ziemi, kamieni i zielska. W takich przypadkach pracownicy musieli dokładanie oczyszczać cebulę, aby nie doszło do uszkodzenia maszyn. Pracownicy pozwanej, gdy znajdowali takie zanieczyszczenia, robili zdjęcia i zgłaszali to pozwanej, a następnie uwagi, co do jakości cebuli były zgłaszane producentowi. Kierowca powoda otrzymywał natomiast tylko kwity z wagi elektronicznej, a powód nie dysponował żadnym innym dowodem odnośnie ilości i jakości dostarczonej cebuli. Powód miał świadomość, że przy rozliczeniu będzie ustalony procent potrąceń z uwagi na zanieczyszczenia. Wszystkich producentów współpracujących z pozwaną

obowiązywała ta sama procedura przyjmowania towaru. Transport powoda przewoził również cebulę produkowaną przez W. G., z którym pozwana rozliczyła się w całości.

Pozwana zaakceptowała 274.869 kg cebuli, której wartość wynosi 96.204,15 zł. Za pośrednictwem A. B. (1) pozwana przekazała powodowi kwotę 10.000 zł. Kwotę 6.500 zł powód przyjął, jako rozliczenie transportu, a kwotę 3.500 zł zaliczył na poczet zapłaty za cebulę. Poza tym otrzymał od pozwanej kwotę 25.000 zł tytułem zaliczki za dostawę cebuli. W ramach rozliczeń za dostarczoną cebulę, pozwana dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 8.204,15 zł komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi.

W grudniu 2011 r. powód przyjechał do gospodarstwa pozwanej w sprawie zapłaty za dostarczoną cebulę. Na przełomie stycznia i lutego 2012 r. strony spotkały się ponownie w sprawie rozliczenia za dostarczoną cebulę. Pozwana stała na stanowisku, że w ramach przekazanych wcześniej kwot dokonała już rozliczenia, powód natomiast żądał zapłaty za całą dostarczoną cebulę. Powód na zabezpieczenie swojego roszczenia dokonał zatrzymania siewnika użyczonego przez pozwaną, który oddał na prośbę A. B. (1). Strony w czasie tego spotkania nie doszły do porozumienia, a pozwana nie przekazała powodowi żadnej dodatkowej kwoty za dostarczoną cebulę.

Pomiędzy stronami toczyły się postępowania sądowe w zakresie zapłaty przez pozwaną czynszu dzierżawnego na rzecz powoda, które zakończyły się zasądzeniem na jego rzecz dochodzonych przez niego należności. Pozwana z tego tytułu dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty około 17.000 zł.

Dowód: - niepodpisana umowa dzierżawy gruntów rolnych k. 8-9

- kopia listów przewozowych k. 10-43

- zestawienie dot. przewozu k. 44-45, k. 234-235

- wniosek o zawiązanie do próby ugodowej wraz z protokołem k. 46-51

- wiadomość email k. 52-53, k. 80, k. 83

- niepodpisana umowa o świadczenie usług agrotechnicznych k. 73-76

- rozliczenie cebuli według kalibru k. 77, k. 233

- zajęcie wierzytelności k. 78

- protokół komornika k. 79

- dowody wpłaty k. 81-82

- zestawienie k. 84

- faktury VAT k. 85-87

- kserokopia zdjęć k. 88

- wydruki (...) k. 98-100

- częściowo zeznania powoda k. 130, k. 202

- częściowo zeznania pozwanej k. 130, k. 242

- zeznania świadka Z. M. k. 130

- zeznania świadka W. G. k. 130

- zeznania świadka A. B. (1) k. 130
- zeznania świadka I. M. (1) k. 145
- zeznania świadka A. B. (2) k. 145
- zeznania świadka K. B. k. 145
- zeznania świadka B. B. k. 145
- protokoły odbioru cebuli k. 159-176
- zeznania świadka R. G. k. 202
- zeznania świadka D. R. k. 202
- zeznania świadka J. G. k. 202
- protokoły wyjazdów k. 218-225
- zeszyt k. 226

Sąd zważył, co następuje:

Okolicznością sporną pomiędzy stronami była ilość dostarczonej cebuli spełniającej umowne wymagania. Według twierdzeń powoda było to 419.280 kg cebuli, a według twierdzeń pozwanej 274.869 kg. Powód na potwierdzenie swoich zeznań przedłożył jedynie kwity wagowe (k. 10-43) z których miała wynikać ilość dostarczonej cebuli. Przedłożone przez powoda dokumenty dotyczyły jednak ilości około 834.660 kg, a więc znacznie większej niż wskazywał sam powód. Dokumenty te nie obrazowały natomiast jakości cebuli, a powód nie przedstawił żadnych innych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska. Dowodem wskazującym na dobrą jakość dostarczonej pozwanej cebuli z pewnością nie mogły być zeznania świadka Z. M. zajmującego się transportem cebuli, który wskazał, że cebula powoda była dobrej jakości i zawierała trochę odpadów. Świadek przyznał, że był obecny przy załadunku cebuli i że ją przykrywał. Powyższe jednak nie oznacza, że świadek zapoznał się z jakością całej transportowanej cebuli, gdyż pomagając przy przykrywaniu towaru, mógł widzieć jedynie to co się znajdowało na wierzchu. Wskazać należy, że świadek nie mógł ocenić czy cebula była odpowiedniej wielkości, a z jego zeznań wynikało, że przy rozładunku nie widział tego towaru wcale. Pracownicy pozwanej mieli natomiast sposobność zapoznać się dokładnie z jakością towaru, skoro zajmowali się oddzielaniem cebuli od odpadów na taśmociągu. Zeznania Z. M. nie mogły więc stać się podstawą do czynienia ustaleń w sprawie odnośnie jakości dostarczanej cebuli. Odnosząc się do zeznań innych świadków wskazać należy, że W. G. powołał się na dobrą jakość cebuli powoda. Zeznania te miały jednak charakter ogólny, gdyż świadek nie zapoznawał się z towarem dostarczonym pozwanej.

Pozwana na potwierdzenie tego, że jedynie 274.869 kg cebuli spełniało wymagania powołała zeznania świadków A. B. (2), D. R., I. M. (2) i J. G. oraz przedłożyła protokoły odbioru cebuli, zestawienia ilości i jakości cebuli dostarczonej w danym dniu (zeszyt) i kserokopię fotografii cebuli. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by zakwestionować dowody z dokumentów. Powód miał prawo być obecny w czasie dostawy towaru i z prawa tego nie skorzystał. Obowiązkiem pozwanej było sporządzenie protokołów odnośnie dostarczonych produktów i pozwana z tego obowiązku wywiązała się. Sposób rozliczenia ilości i jakości dostarczonego towaru przyjęty przez pozwaną w przypadku powoda dotyczył również innych producentów i został zawarty w przedłożonym przez nią zeznaniu. Sąd nie miał więc podstaw by odmówić tym zapiskom przymiotu wiarygodności, tym bardziej, że zostały one potwierdzone zeznaniami przesłuchanych świadków – pracowników pozwanej i K. B., który zeznał, że ziemia na polach powoda jest ciężka i gliniasta. Powód natomiast w żaden sposób nie udowodnił, że dostarczona przez niego cebula w ilości 419,280 kg odpowiadała warunkom umowy. W konsekwencji, Sąd zeznania powoda, w których podnosił, że dostarczył pozwanej 419,280 kg cebuli odpowiedniej jakości, uznał za niewiarygodne.

Pomiędzy stronami sporna była również kwestia poinformowania powoda o jakości dostarczonego towaru. Powód mianowicie twierdził, że pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń odnośnie jakości dostarczonej cebuli i że nie informowała go o tym telefonicznie, a pozwana konsekwentnie utrzymywała, że powód był informowany telefonicznie. Wskazać należy, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na powyższą okoliczność, a zeznania pozwanej zostały potwierdzone zeznaniami jej pracowników oraz znajdując odzwierciedlenie w zasadach doświadczenia życiowego. W interesie pozwanej było zgłaszanie zastrzeżeń odnośnie jakości dostarczanego towaru, aby kolejne dostawy nie zawierały tyłu zanieczyszczeń. Poza tym z okoliczności sprawy wynikało, że strony kontaktowały się w sprawie transportu, którego pozwana nie zorganizowała. Niezgodne jest więc z zasadami doświadczenia życiowego, ani logiki, by strony jednocześnie nie rozmawiały odnośnie jakości dostarczanego towaru. Przy czym z zeznań powoda wynikało, że miał świadomość, że całość dostarczonego towaru może nie odpowiadać warunkom umowy, albowiem powód zeznał, że przy rozliczeniu miał być ustalony procent potrąceń z uwagi na zanieczyszczenia. Z uwagi na powyższe, Sąd dał wiarę pozwanej odnośnie tego, że zgłaszała powodowi uwagi odnośnie zanieczyszczeń, a zeznaniom powoda odmówił przymiotu wiarygodności.

Ponadto twierdzenia stron nie były zgodne w zakresie, w jakim dotyczyły rodzaju zawartej umowy. Powód konsekwentnie twierdził, że zawarł z pozwaną umowę kontraktacji, a pozwana stała na stanowisku, że strony zawarły umowę o świadczenie usług agrotechnicznych. Pozwana na potwierdzenie w swoich twierdzeń przedstawiła niepodpisaną umowę z dnia 5 marca 2011 r. o świadczenie usług agrotechnicznych, którą, jak stwierdził powód na rozprawie, widzi pierwszy raz. Pozwana wyjaśniła, że umówiła się z powodem, że podpiszą umowę o świadczenie usług agrotechnicznych, która została napisana przez pozwaną, ale nie podpisana przez powoda. Pozwana wskazała, że umowa z dnia 5 marca 2011 r. została wydana powodowi, zaś powód nie oddał jej podpisanego przez siebie egzemplarza. W ocenie Sądu powyższe zeznania pozwanej, złożone na rozprawie w dniu 18.01.2017 r., podczas której pozwana okazała Sądowi wzór umowy odpowiadający wzorowi umowy przedłożonej wraz ze sprzeciwem od pozwu – k. 73-76, były niewiarygodne. Umowy z dnia 5 marca 2011 r. nie można było przyjąć, jako podstawy łączącego strony stosunku prawnego, choćby dlatego, że strony odmiennie uregulowały kwestię transportu cebuli od sposobu przyjętego w § 4 pkt. 1. Pozwana na rozprawie w dniu 18.01.2017 r. tłumaczyła to tym, że gdy powód nie był w stanie ponieść dalszych kosztów transportu, postanowiła przejść te koszty. Tymczasem na rozprawie w dniu 18 maja 2016 r. pozwana konsekwentnie utrzymywała, że od początku było ustalone, że to ona ponosi koszty transportu. Mając więc na uwadze, że z materiału dowodowego w postaci zeznań stron oraz korespondencji e-mail wynikało, że kwestia transportu została ustalona przez strony w sposób odmienny od ustaleń zawartych w umowie z dnia 5 marca 2011 r., pozostałe postanowienia tej umowy nie mogły rozstrzygać o pozostałych kwestiach związanych z produkowaniem cebuli przez powoda dla pozwanej. Tym bardziej, że tak istotne postanowienie jak cena odbiegało od stawki przyjętej przez strony. Strony przyjęły bowiem stawkę 0,35 złotych netto od kilograma cebuli, a w § 6 umowy wskazane jest wynagrodzenie w wysokości 500 złotych za każdy ha działki.

Ponadto wskazać należy, że podczas pierwszego przesłuchania pozwana przyznała, że warunki umowy zawartej z powodem były takie same jak tej, którą podpisała z W. G.. Z zeznań W. G. wynikało zaś, że zawarł z pozwaną umowę kontraktacji. Z uwagi na powyższe, Sąd nie dał wiary pozwanej, że przedłożona przez nią niepodpisana umowa stanowiła wyłącznie podstawę łączącego ją z powodem stosunku prawnego.

Zeznania pozwanej, w części, w której podnosiła, że zgodnie z postanowieniami ustnymi umowy za środki i nawozy miał zapłacić powód okazały się niewiarygodne, albowiem powód zaprzeczył tej okoliczności, a pozwana tego nie udowodniła. Pozwana, tłumacząc dlaczego nie oddała powodowi cebuli, która nie spełniała warunków umowy, przyznała, że poniosła wysokie koszty nasion, siewnika, nawozów i dlatego była zainteresowana tym, aby odzyskać jak największą ilość cebuli. Z zeznań tych wynikało więc, że koszt nawozów obciążał pozwaną, a nie powoda.

Ponadto Sąd miał na uwadze, że na okoliczność przekazania powodowi środków chemicznych nie został sporządzony żaden protokół, dokładanie tak jak w przypadku dostarczonych przez pozwaną nasion, których koszt zgodnie z jej twierdzeniami miała ponieść pozwana. W związku z czym, zeznania pozwanej okazały się niewiarygodne również w świetle okoliczności sprawy i zasad doświadczenia życiowego. Na potwierdzenie swoich twierdzeń pozwana

przedłożyła jedynie faktury VAT na łączną kwotę zakupionych przez nią środków nawozu i ochrony roślin z przeznaczeniem na pola wszystkich producentów, z którymi była związana umowami, a z których nie wynikało jaka część tych środków została rozdysponowana dla powoda. Dlatego zeznania pozwanej w omawianym zakresie Sąd uznał za niewiarygodne, albowiem pozwana nie tylko nie udowodniła, że koszt nawozu i środków ochrony roślin miał ponosić powód, ale i nie wykazała ilości tych środków, które zostały przeznaczone do użycia na polach powoda. Sąd miał na uwadze, że A. B. (2) zeznał, że za środki te miał zapłacić powód, jednak zeznania te były odosobnione, A. B. (2) nie uczestniczył przy zawieraniu umowy przez strony, a także nie określił ilości, która została użyta na polach powoda. Z zeznań A. B. (1) wynikało, że zakupione od niej środki ochrony roślin i nawozy częściowo miały być przekazane na pola powoda, tj. zgodnie z treścią wiadomości e-mail. Z zeznań świadka nie wynikało jednak, czy koszty te miał ponieść docelowo powód czy pozwana, ani ilość, która miała być przekazana powodowi. Przy czym Sąd miał na uwadze, że fakt dokonania zakupu tych środków przez pozwaną, a nie przez powoda, który był członkiem grupy producenckiej zajmującej się sprzedażą takich środków potwierdza tezę, że koszty zakupu tych środków miały być poniesione przez pozwaną. Z uwagi na wszystko powyższe, Sąd odmówił zeznaniom pozwanej przymiotu wiarygodności w omawianej części. W pozostałym zakresie, Sąd zeznania stron uznał za wiarygodne, albowiem były spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Zeznania świadków Z. M., W. G., A. B. (1), I. M. (1), A. B. (2), K. B., B. B., R. G. i D. R. Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były logiczne i spójne.

Zeznania J. G. Sąd uznał, że były niewiarygodne w części, w której podnosił, że powód przekazane nawozy zużył na innej części pola, niż na tej, na której prowadził produkcję cebuli dla pozwanej. Świadek przyznał, że dowiedział się o tym od pracowników brata powoda. Zeznania te w toku niniejszej sprawy były odosobnione. Na powyższe nie wskazywała przede wszystkim pozwana, w związku z czym, Sąd odmówił zeznaniom świadka przymiotu wiarygodności, a w pozostałym zakresie, w jakim zeznania te były zgodne z materiałem dowodowym, Sąd uznał te zeznania za wiarygodne.

Sąd dał wiarę dokumentom stanowiącym podstawę do ustalenia stanu faktycznego sprawy nie znajdując zastrzeżeń, co do ich wiarygodności. Strony w żaden sposób nie zakwestionowały tych dowodów.

Powód, wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 146.748 zł na jego rzecz, w toku sprawy, jako podstawę dochodzonej kwoty, wskazywał umowę kontraktacji. Strony nie zawarły umowy pisemnej, a z ich zeznań i pozostałego materiału dowodowego wynikało, że, że intencją stron było zawarcie umowy, której przedmiotem była dostawa na rzecz pozwanej cebuli wyprodukowanej przez powoda, przy czym umowa ta miała być nazwana jako umowa o świadczenie usług agrotechnicznych. Jak wynika z ugruntowanej linii orzecznictwa istotnym elementem umowy kontraktacji, odróżniającej ją od innych stosunków prawnych, jest przedmiot świadczenia producenta rolnego, który mogą stanowić wyłącznie produkty rolne przez niego wytworzone (por. wyrok SN z dnia 14.04.2016 r. sygn. II CSK 447/15, wyrok SN z dnia 14.04.2016 r. sygn. II CSK 445/15, wyrok SA w Szczecinie z dnia 13.05.2015 r. sygn. I ACa 26/15). Zgodnie z treścią art. 65 k.c. Sąd doszedł więc do przekonania, że strony łączyła umowa kontraktacji, która była określana przez pozwaną jako umowa o świadczenie usług agrotechnicznych. Powód zobowiązany był do wytworzenia oznaczonej jakości produktu rolnego i do dostarczenia go pozwanej, czyli do przeniesienia własności tych produktów na jej rzecz. Strony początkowo ustaliły, że pozwana będzie zobowiązana zapewnić transport wyprodukowanej cebuli, a następnie, że organizacją transportu na koszt pozwanej zajmie się powód. Na pozwanej natomiast ciążył obowiązek odebrania produktów, uiszczenia powodowi ceny i spełnienia określonych świadczeń dodatkowych, jakimi było zapewnienie nasion, środków nawozu i ochrony roślin oraz transportu. Pozwana była również uprawniona zgodnie z treścią art. 617 k.c. do nadzoru i kontroli wykonywania umowy przez powoda, a z którego uprawnienia korzystała jeżdżąc na pola powoda w towarzystwie jej partnera J. G..

W toku sprawy ustalono, że powód wyprodukował dla pozwanej 274.869 kg cebuli spełniającej określone w ustnej umowie wymagania. Powód nie udowodnił by dostarczył pozwanej cebulę odpowiedniej jakości w ilości 419,280 kg. Pozwana była więc zobowiązana do uiszczenia ceny w wysokości 96.204,15 zł (274.869 kg × 0,35 zł) oraz do poniesienia kosztów transportu. Z materiału dowodowego wynikało, że powód otrzymał od pozwanej, w ramach ceny uiszczonej

za wyprodukowaną cebulę, kwotę 36.704,15 zł (w tym kwotę 3.500 zł zaliczoną z zaliczki 10.000 zł otrzymanej za pośrednictwem A. B. (1), kwotę 25.000 zł tytułem zaliczki za dostawę cebuli i kwotę 8.204,15 zł, której wpłaty dokonała pozwana komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi). Z tego tytułu pozostała więc pozwanej do zapłaty kwota 59.500 zł.

Z okoliczności sprawy wynikało, że powód poniósł koszt trzynastu transportów, czyli kwotę 6.500 zł, a którą otrzymał w ramach zaliczki w kwocie 10.000 zł otrzymanej za pośrednictwem A. B. (1).

Sąd od kwoty 59.500 zł nie odliczył kwoty zakupu środków ochrony roślin i środków fitosanitarnych, albowiem pozwana nie wykazała ilości środków stanowiących taką cenę przekazanych na pola powoda. Pozwana przedłożyła faktury wystawione na kwoty 57.456,00 zł, 96.163,20 zł, 33.825,00 zł i nie potrafiła wskazać ilości tych środków, które zostały zużyte na polach powoda, ani nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń w tym zakresie. Z uwagi na wszystko powyższe, na podstawie art. 613 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 59.500 zł i w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy dłużnik spóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego. Sąd zasądził odsetki ustawowe w przypadku opóźnienia w płatności od dnia 30 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Powód w toku procesu nie wykazał, jaki był termin zapłaty za dostarczoną pozwanej cebulę a zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 1.01.2012r. okazało się nieuzasadnione. Natomiast podał, iż wystąpił do Sądu Rejonowego w L. z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej, jednakże z uwagi na to, iż nie domagał się przeprowadzenia dowodu z dokumentów zawartych w tych aktach(...)a mianowicie dowodu doręczenia pozwanej odpisu wniosku, stąd sąd przyjął, iż początkowym terminem, od którego należy liczyć odsetki jest data posiedzenia wyznaczonego przez sąd, które odbyło się 30.09.2013r., na które pozwana nie stawiała się.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając nimi strony stosunkowo, a mianowicie powoda w 59,46%, a pozwaną w 40,54%. Powód poniósł koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu w wysokości 7.338 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.617 zł, a pozwana poniosła koszty w postaci zaliczki na poczet wynagrodzenia tłumacza w wysokości 116,77 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.617 zł. Koszty należne powodowi, w związku z wygraniem procesu w 40,54% wyniosły 4.441,15 zł, a pozwanej w związku z wygraną w 59,46% - 2.220,09 zł. Z uwagi na powyższe, w pkt. 3 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.231,16 zł.

L., dnia 14.02.2017 r. SSO Małgorzata Sadowska